

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО СВІТЛОГО МАЙБУТНЬОГО (УКРАЇНА В РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ)

*Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.*

В. Симоненко

24 роки. Цей проміжок часу по-різному впливає на свідомість кожної людини. Для когось це всього-на-всього третина їхнього плодового життя, яка промайнула одним днем. Для інших — це ціла вічність, за яку вони встигли створити безліч всього, впасти і піднятися, кохати і ненавидіти.

Я хочу порівняти незалежність України з молодятами. Досить дивне порівняння, але то лише на перший погляд. Існує мудрість, що при створенні нового осередка суспільства є важливим моментом стартовий капітал, адже як почнеш життя, так його і поведеш. Звичайно, однозначним в цьому бути не можна. Відомо багато випадків, коли сім'ї з бруду виходили в люди і навпаки. Але все ж таки, на мою думку, немає диму без вогню.

Створення незалежної держави теж вимагає багато відповідальності, коштів для втілення ідей, розумного, мудрого та сміливого керівництва.

За свою багатовікову історію Україна перебувала у складі різних держав. І лише в 1991 р. мрія про незалежність стала реальністю. В той період на економіку України мала великий руйнівний вплив економічна криза, що охопила країни колишнього СРСР через розпад загальносоюзного економічного комплексу. Правду кажучи, стартувала Україна не найкращим способом. У момент проголошення незалежності Україна виявилася немічною і деформованою в економічному відношенні: 95% підприємств підпорядковувалися Москві, майже 80% усього виробництва не мало завершеного технологічного циклу, термінової заміни вимагали 40% технологічно застарілих машин і устаткування. Криза охопила промисловість, сільське господарство та інші сфери життя українців.

Останнє десятиліття ХХ століття було надзвичайно складним для України і не тільки. Ці роки називають роками економічної трансформації або “лихі 90-ті”. Впродовж тривалого часу реформи супроводжувались шаленим підвищенням цін, запаморочливою інфляцією, зростанням безробіття, зменшенням виробництва. Україна залежала (хоча, чому “залежала”, вона і дотепер залежить) від імпортих енергоносіїв (нафта, газ тощо).

У II половині 90-их років ХХ століття життя в Україні почало налагоджуватись. Це не були радикальні зміни, але все-таки вони були. Зокрема, введення у вересні 1996 р. нової грошової одиниці – гривні, яка замінила повністю знецінений купоно-карбованець, що діяв в Україні з 1992 р. після її виходу із карбованцевої зони. Незважаючи на спад в економіці, 28 червня 1996 році на 5-й сесії Верховної Ради України 2-го скликання, був прийнятий основний закон держави України – Конституція, яка визначила країну як «самостійну, незалежну, демократичну, соціальну, правову державу». В 2000 р. економічний стан дещо покращився. Україні вдалось подолати спад і встановити стабільність. У 2001 р. валовий дохід зріс майже на 10 %.

21 листопада 2013р. Революція гідності. Євромайдан. Ця подія змінила країну і кожного з нас. Люди прагнуть кращого життя, мрією багатьох був курс на євроінтеграцію. Але 21 листопада уряд Азарова - Януковича оприлюднив відмову щодо підписання угоди про асоціацію України з ЄС. На просторах інтернету почали з'являтися заклики вийти на мітинг. Першими відгукнулися студенти. Уряду це, звісно ж, не сподобалось і він почав діяти. В ніч з 30 листопада на 1 грудня відбулося трагічне побиття студентів. Після чого мітинг вийшов на новий рівень — батьки студентів не змогли змиритись з цією подією, на мітинги почали виходити сотні тисяч українців. До Києва приєдналися люди з інших міст та сіл. З усіх куточків України приїжджали патріоти, щоб підтримати євромайданівців. Українці показали таку свою силу та єдність, патріотизм та щире відданість своїй Батьківщині, що уряд навіть гадки не мав про такий розмах. Про Майдан заговорили всі, не тільки в Україні, а й за її межами.

Ситуація на Майдані настільки загострилась, що уряд не міг вигадати нічого кращого, аніж прийняття «Законів про диктатуру». Вони мали низку нових обмежень, а також посилювали відповідальність за деякі вже передбачені законодавством порушення, багато з яких стосувалися участі в акціях протесту. Але ніщо не змогло зруйнувати революційний дух українців, а навпаки, ще більше обурило людей.

Дата 20 лютого 2014 року стала ще однією трагічною датою української історії – розпочалися розстріли на Майдані.

22 лютого Верховна Рада України достроково відсторонила від виконання обов'язків Президента України Віктора Януковича. Під час свого президентства він встиг роззброїти та скоротити українську армію, що дало змогу Росії ввести свої війська в Крим та захопити частину Донбасу. До сьогоднішнього дня на території України йде гібридна війна з Росією та донбаськими терористами.

Втікаючи, экс-президент вивіз значну частину української казни, що призвело до спустошення українського бюджету.

Перейдемо до сьогодні. Чи змінилось наше життя — питання досить актуальне. Змінилось, однозначно. В яку сторону? Як і в будь-яких суперечках є дві сторони медалі: перша — є багато плюсів, зокрема, ми можемо без проблем зайти в магазин і купити те, чого забажає душа. Друга (мінуси) — були б на це гроші.

В Україні майже немає середнього класу, існують тільки багаті та бідні. Дві крайності. Одні мають все, інші важко працюють, аби прокормити свою сім'ю. Люди змушені їздити на заробітки за кордон, щоб хоч якось вижити. Велика кількість талановитої молоді вступає в європейські ВУЗи, для отримання ґрунтовної освіти, щоб потім мати

змогу залишитись там і по можливості забрати батьків. Статистики, як такої немає, експерти визначають близько 25-36 тисяч українських студентів, які вступають закордон. Чи краще там навчатись? Чи зможуть вони там влаштувати своє життя? Час покаже.

Відомо, наша країна є 68 в списку розвинених країн (цей показник є не таким вже і кепським, але, звичайно, хотілось би підняти вище). Згідно з даними Legatum Prosperity Index, в Україні живеться краще, ніж у Замбії та Молдові, але гірше, ніж у Росії та Казахстані. Так, наприклад, серед країн СНД Казахстан обійняв 56 місце, на 57 місці – Росія, Білорусь – 78 місце, Узбекистан – 80, Молдова – 83. Країни Прибалтики – Естонія і Латвія – посіли 36 та 41 місце відповідно.

Медицина та освіта втратила свою престижність. Викладачам, вчителям, лікарям платять мізерні зарплатні. Та і багато інших важливих та важких професій втрачають затребуваність на ринку праці. Будівельники, бухгалтери, водії і т.д. - такі потрібні і непотрібні одночасно. В середньому їхня зарплата становить близько 1500 тисячі. За ці кошти сьогодні можна заплатити податки та купити хлібину. Немає ніяких заохочень для молоді до оволодіння цими професіями. Молодь вступає в українські ВУЗи, навчається 5 років, недосипає, щоб вивчитись і отримати диплом, а потім працює там, де цей диплом не потрібний. На просторах соціальних мереж часто зустрічаються жарти про те, що дипломи потрібні замість дощочок, на яких салати готують. Це, звісно, зовсім не смішно. Але українці звикли сміятись з того, над чим сміятись дивно. Звичайно, є немало щасливчиків, яким фортуна посміхається і вони влаштовуються на омріяну роботу.

25 травня 2014 року відбулися вибори нового президента, які дали надію на світле майбутнє нашої країни. 7 червня 2014 року Президентом України став Петро Порошенко. 27 червня в Брюсселі він підписав Угоду про асоціацію з Європейським союзом, чого в 2013 році не зробив Віктор Янукович. Верховна Рада України VIII скликання, яку обрали на виборах 26 жовтня 2014 року, має 423 депутати. 225 – за списками політичних партій, а 198 обрано на мажоритарних виборчих округах. Приймаються нові реформи, за якими наше життя має покращитися.

Чому ж я все-таки порівняла Україну з молодятами? Тому що Україна почала своє незалежне становлення майже з нуля. І мільйони українців щиро сподіваються на те, що ось-ось вона вибереться в “люди”. Я не вірю, що Україна, здолавши надзвичайно тернистий шлях (від нападів різних племен ще за часів Київської Русі і до сутичок з російським «братським народом»), не розцвіте.